

Kurdi Imre

LEÜL ÉS VERSET ÍR

Látod ilyen nekem a vers
Mint egy katona aki mindig másról beszél
Mint egy katona aki
kimászik a lövészárokból és
sétálni indul a senkiföldjén az arcvonalak között
és közben cigarettára gyújt

A vers mindig másról beszél

És persze hallgatni könnyebb
különben is kinek kell ez az egész
és mégis mitől van akkor ez
a torokszorító fájdalom Uram

„Látni tanulj” később félbehagyom

ezt a szonettet is talán
a felszólító mód miatt vagy mintha riasztana
minden biztosnak tűnő megoldás
(Kérdés: oldani mit meg biztosan?) Később
az ablakhoz hallgatni állok Odakint
lassú ősz egypár borzas madár
firkálgat a képen Tanulok

látni Később megyek egy
kört a latyakban El-
szoktam ettől is pedig ( )
„Felejtsd el hogy írni kellene”

ELŐTT

A hely ahol állsz
A hely ahol állok Persze más
És így mondom „állsz” holott
nem állás és így mondom „hely” holott –
Osztályrészét – mondhatni – végül
úgyis elnyeri? Vagy elnyeri
vesztését?
Úlj le és figyelj
Még mindig hallgatok

KIMOSSA CIPŐJÉT: NYERS

Szeretnék én is eljutni egyszer (valamikor)
a katarzishoz mondjuk
mint egy Tarkovszkij-filmben
Ahogy a fűszálak megremegnek

a tragédia előszelétől az egyszerű-
en nem felejthető (felejthetetlen)
Felejthetetlen mondom és csodálatos persze miköz-
ben cipőmet mosom derékig áthajolva a
fürdőkád peremén

Szeretnék verset írni neked de mintha máris

földdel lenne tele a szám
Pedig a bölcsességet elhárítom
magamtól és néha már
napfelkelte előtt a rigókat hallgatom a kertek
bohócait: ahogy
bukfencet vetnek az ágakon
Holott az is lehet hogy a rigók nem is
tudnak bukfencezni
Azért jól teszed ha bizalmatlan vagy
a poézissal szemben

SZENVTELEN, HŰVÖS ZÁRÓJELEK

(T. S. barátomnak)

Nem tudom ez a bútorszagú csönd
megtölti-e a verset (mit bír el)
vagy az is
éppúgy üres marad
áttetsző mint az emberi bőr

